

■ ■ Bagdad, Falluja, Tal Afar, Samarra, Hadhita, Al Qaim är namnen på några av de irakiska städer som USA bombat. I söndags vittnade på ABF-huset i Stockholm två av de boende i städerna om konsekvenserna. Mötet som arrangerades av föreningen

Iraksolidaritet var ett led i en kampanj för att dokumentera och se till att förödelserna och andra brott som ockupationen begår ska komma i fokus.

Inbjudna var chefen för Studiecetret för mänskliga rättigheter och demokrati i Fal-

luja Mohamad Tareq och läkaren och farmaceuten dr Intisar Al Obady. Här publiceras en intervju med den senare. I kommande nummer av Proletären kommer en intervju med Mohamad Tareq.

”Det rinner floder av blod genom Irak”

Intisar Al Obady, läkare från Bagdad, vittnar om situationen

– När USA bombar ger jag mina barn Valium. Bombarna är så kraftiga att hela marken under staden skakar. Ändå hjälper inte detta mot rädslan. När jag kramar min lilla flicka känner jag hur hennes hjärta skenar.

Orden kommer från läkaren och farmaceuten dr Intisar Al Obady. Hon besöker Sverige i en period av amerikansk upptrappning. Antalet flygbombningar av irakiska städer har fyrdubblats under vintern. Enbart under de första 18 månaderna efter att kriget förklarades över användes cirka 500000 ton bomber. I detta finns en vardag. En vardag där sjukvårdspersonal går till sina arbeten.

– På morgnarna kramar vi varandra länge, länge, eftersom vi vet att varje morgon kan vara sista gången som vi ses.

”Den senaste konflikten har gett närapå apokalyptiska följder; Irak har förvisats till en förindustriell tidsålder. Alla eldrivna anläggningar har slutat fungera. Mat kan inte bevaras, vatten kan inte renas, avlopp kan inte pumpas bort.”

200 barn dör varje dag

Orden är från FN:s Irakobservatör och året är 1991. Döda soldater och förstörelsen av infrastruktur kunde direkt konstateras. I en andra våg kom mat och vattenbristen. I en tredje, arbetslösheten, det psykiska lidandet, undernäringen och ett kollapsat hälsosystem. Detta var 1991 och sanktionernas effekter är väl dokumenterade.

– Den infrastruktur som bombades sönder 1991 återställdes aldrig. Samma civila lidande som under tolv år tog livet av en miljon irakier har efter ockupationen

fortsatt och förvärrats. Fortfarande omkommer 200 irakiska barn om dagen, berättar Intisar Al Obady.

200 barn per dygn att lägga till de 500000 som Madeleine Albright 1996 förevigade i CBS 60 minutes. Intisar Al Obady arbetar på ett av Bagdads större sjukhus. Hon berättar att under den pågående ockupationen har sjukhuset bombats, ambulanser beskjutits och ambulanspersonal dödas. I strid med allt vad internationell lag heter.

Hennes bild av sjukvårdssituationen är mörk. Hon talar i egenkap av civil irakisk medborgare och läkare – inte som politiker. Operationer utförs utan tillgång till vare sig steriliseringsutrustning eller narkos. Sjukhuschefer kan inte ta det medicinska ansvaret för vården och avgår. Sjukdomar som TBC, kolera och hepatit som förr var under kontroll ökar. Dödsträsk för landets cancerpatienter skjuter i höjden eftersom mediciner och möjligheter till strålbehandling förstörts.

Främst kvinnor drabbas

– Situationen drabbar främst kvinnor. Under nuvarande situation väljer dessutom många kvinnor att föda i hemmen eftersom man är rädd för att ta sig till sjukhusen och för den dåliga hygienien där. Dödligheten för mödrar och barn har fördubblats. När jag är på akutavdelningen gråter jag av maktlöshet och av att se hur mitt folk som lider. Det rinner floder av blod i hela Irak.

– Ibland frågar vi läkare oss vad USA har bidragit med till Irak? Svaret är fyllda bårhus. I sjukhusets kylrum måste vi nu stapla liken ovanpå varandra i högar eftersom det inte finns plats för dem annars.

Arbetet som läkare är utsatt. Ofta kommer personalen i kontakt med de amerikanska soldaterna. Läkare som behandlar motståndsmän blir ofta misshandlade och hotade. För att ge oss en bild

av situationen berättar Intisar Al Obady att bara i Bagdad dödas 1600 personer i månaden och att på varje död går det ungefär tjugo sårade. Dessa är de som lyckas ta sig till sjukhusen för egen kraft eller på bår. På de spridda bilderna från Abu Ghraib fängelset kunde man utskilja 540 olika kroppar – under en period av tio veckor. Minns då att kriget sedan länge officiellt är över och – enligt även den svenska regeringen – ockupationen avslutad.

Bilder på skadade

Intisar Al Obady har hundratals, kanske tusentals bilder på patienter och skadade. Främst kvinnor. Många barn.

– Se på den här kvinnan, säger hon och visar upp bild av en 18-åring som ligger på en matta med ett liggsår som blottar det vita höftbenet.

– Hon blev skadad av splinter i ryggraden under amerikanarnas bombningar. Hon är nu totalförslamad. Vad har hon att hoppas på?

Bild efter bild flimrar förbi. Döda. Skadade. Förslamade. Trånga. Det går inte att värja sig.

Men Intisar Al Obady fortsätter att visa bilder och talar samlat med gråt i rösten. Om skitiga lakan. Döda spädbarn och liggsår. Sin ena hand håller hon knuten. Med den andra klickar hon fram nästa patient på datorn: Namn, diagnos, prognos.

Krigets och ockupationens vardagliga logik och ansikte, långt bortom nyhetssändningarnas krigsretorik. En bild visar en sargad och skändad kvinnokropp.

– Hon blev hämtad i sitt hem, det var egentligen någon annan amerikanarna skulle ta med sig men de tog henne, de gör ofta så, tar med sig en kvinna om de inte hittar den de letar efter.

– Hon blev sedan fastbunden och attackerades av en hund som åt upp delar av hennes arm och hennes ena bröst.

Nyligen besökte Intisar Al Obady staden al-Qaim som ut-

– Ibland frågar vi läkare oss vad USA har bidragit med till Irak? Svaret är fyllda bårhus, säger Intisar Al Obady som kommit till Sverige från Irak för att vittna om situationen i landet.

satts för bombningar och invasion av marktrupp:

– Det såg ut som efter en jordbävning.

Medveten förstörelse

Hon berättar sedan om en mycket medveten förstörelse. Alla former av myndighetsbyggnader men även skolor, sjukhus, domstolslokaler, vårdcentraler och ambulanser hade angripits och plundrats. Mönstret känns igen från den israeliska ockupationen. Det finns också historiska paralleller till bombningarna av städer i Nordvietnam: ”Terrorismens infrastruk-

tur”, ska slås sönder.

– När talibanerna förstörde Buddastatyerna i Afghanistan reste sig hela världen och fördömde detta, men när USA förstör civilisationens vagga lyfter ingen ens ett finger. Hur kan världen acceptera att ett civiliserat land förstörts på det här sättet?

– Vi kräver bara en sak: Vi kräver att USA ska lämna Irak omedelbart! All förstörelse av vårt land är ett resultat av ockupationen. Bara USA lämnar landet kommer irakierna att kunna bygga upp det igen.

MARTIN SCHIBBYE

